«Ὦ θείας! Ὦ φίλης! Ὡ γλυκυτάτης σου φωνῆς! ἡμῶν ἀψευδῶς γάρ ἐπειγγείλω ἔσεσθαι μέχρι τερμάτων αἰῶνος, Χριστέ, ἥν οἱ πιστοί ἄγκυραν ἐλπίδος κατέχοντες ἀγαλλόμεθα».

Λένε πώς τά παλιά τά χρόνια τά καράβια πού ταξίδευαν στίς θάλασσες εἶχαν πέντε ἄγκυρες, δυό στήν πλώρη, δυό στήν πρύμνη καί μιά πέμπτη πού τήν ὀνόμαζαν ***ἱερά*** καί τήν φύλαγαν ὄρθια μέσα στό κύτος τοῦ πλοίου, δεμένη πάντοτε μεσαῖο κατάρτι. Αὐτή τήν ἔρριχναν τελευταία στήν φουρτουνιασμένη θάλασσα σάν ἔσχατη ἐλπίδα σωτηρίας. ἔτσι ἡ ἔννοια καί τό σχῆμα τῆς ἄγκυρας ἔγινε γιά τούς παλιούς ναυτικούς τό σύμβολο τῆς ἐλπίδος. Ἀκόμη καί στίς μέρες μας οἱ ναυτικοί ὀνομάζουν τήν ἄγκυρα, ***σπεράντζα,*** πού στά ἰταλικά θά πεῖ ἐλπίδα.

Τόν συμβολισμό αὐτό τόν παρέλαβε ἡ πρώτη χριστιανική Ἐκκλησία καί τοῦ ἔδωσε συγκεκριμένο περιεχόμενο. Ὁ Χριστός ἔγινε ἡ τελευταία καί μοναδική ἐλπίδα σωτηρίας γιά ἕνα κόσμο πού ἔφθινε διαρκῶς καί παρήκμαζε μέσα στό ψέμα καί τήν ἠθική ἐξαχρείωση τῆς εἰδωλομανίας. Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἀναφερόμενος στήν παρουσία τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ στόν κόσμο σάν Σωτῆρος μας, σημειώνει: «**Ἵνα ἰσχυράν παράκλησιν ἔχωμεν οἱ καταφυγόντες κρατῆσαι τῆς προκειμένης ἐλπίδος, ἥν ὡς ἄγκυραν ἔχομεν τῆς ψυχῆς ἀσφαλῆ τε καί βεβαίαν καί εἰσερχομένην εἰς τό ἐσώτερον τοῦ καταπετάσματος, ὅπου πρόδρομος ὑπερ ἡμῶν εἰσῆλθεν Ἰησοῦς, κατά τήν τάξιν Μελχισεδέκ, ἀρχιερεύς γενόμενος εἰς τόν αἰῶνα"** (Ἑβρ. 6, 18- 20).

Ἡ ἐλπίδα τῆς ἀναστάσεως καί τῆς οὐράνιας βασιλείας γίνεται μιά ἄγκυρα ἐλπίδος, πού ἀντί νά εἶναι ποντισμένη στά νερά κάποιας θάλασσας, βρίσκεται σκαλωμένη ψηλά στόν οὐρανό, ὅπου μετά τήν Ἀνάσταση καί τήν Ἀνάληψη «**εἰσῆλθε**» μέ τό Θεανθρώπινο Σῶμά Του ὁ Κύριός μας, σάν πρῶτος ἐκπρόσωπος τῆς ἀνθρώπινης φύσεως μας, καί μοναδικός ἐγγυητής τῆς δικῆς μας ἀναστάσεως.

Κατά τήν ἀψευδῆ ἐπαγγελία τοῦ Ἀναστάντος στούς μαθητές του: «**Ἰδού ἐγώ εἰμι μεθ΄ ὑμῶν πάσας τάς ἡμέρας τῆς ζωῆς ὑμῶν ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος»** (Ματθ. 28, 20), ὁ Ἰησοῦς Χριστός παραμένει ἀνάμεσα μας· μᾶς ἀποκαλύπτεται καθημερινά μέσα ἀπό τό μυστήριο τῆς θείας Εὐχαριστίας, δίνοντας μας τόν ἑαυτό Του σέ βρώση καί πόση, μεριμνᾶ, προνοεῖ, ἐπεμβαίνει θαυματουργικά κάνοντας αἰσθητή τήν παρουσία Του στή ζωή ὅλων τῶν χριστιανῶν. Ἡ παρουσία Του δέν ἐμποδίζεται ἀπό τά πάθη μας, τίς πτώσεις μας, τίς ἀμφιβολίες μας, τίς ὑποκρισίες, τίς ἁμαρτίες μας. Ὅποιος θέλει νά τόν ἀτενίσει ἄς καθαρίζει διαρκῶς τόν ἑαυτό του ἀπό τήν ἁμαρτία. Ἡ ἁμαρτία μας κρύβει τή θέα τοῦ Ἀναστάντος.

Ὁ Ἀναστάς Κύριος εἶναι διαρκῶς παρών στήν Ἐκκλησία Του, καί στή ζωή τῶν πιστῶν. Πολύ ἀξιοσημείωτα σχολιάζει ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς τήν παρουσία τοῦ Χριστοῦ στούς μαθητές Του μετά τήν Ἀνάσταση καί σημειώνει: «*Δέν εἶπε ὁ εὐαγγελιστής, τοῦτο τρίτον ἦ**λθεν** ὁ Ἰησοῦς πρός αὐτούς (μαθητές) ἐπί τῆς*

Phoca PDF

Τιβεριάδος, ἀλλ' ***ἐ φ α ν ε ρ ώ θ η*** **»** (Ἰωάν. 21, 1, 14). Ἡ λέξη «*ἐφανερώθη*» διαλαλεῖ τή μεγάλη ἀλήθεια τῆς διαρκοῦς παρουσίας, ἐμφανείας Του «*ἄχρι τερμάτων αἰῶνος*», «*μέχρι τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος*». Καί ἄν δέν τόν βλέπουν οἱ αἰσθητοί ὀφθαλμοί, τόν ἀντιλαμβανόμαστε, ἀντιλαμβανόμαστε τή θέα Του ὑπεραισθητά, μόνο πού χρειάζονται «*ψυχαῖς καθαραῖς*...».

Ἡ γιορτή τῆς Ἀναστάσεως καί ἡ θέα τοῦ Ἀναστάντος ἄς ἐξαφανίζει τήν ἁμαρτία πού μπαίνει ἀνάμεσα σέ μᾶς καί τόν Χριστό. Τότε μέ καθαρότητα ὁδεύουμε στή ζωή τῆς ἀπάθειας πού γεννᾶ τήν πνευματική καί σωματική καθαρότητα. Τότε πράγματι, στεκόμαστε στήν ἀπαρχή τῆς «ἄλλης βιοτῆς» πού εἶναι ἡ αἴσθηση τῆς αἰώνιας ζωῆ καί βασιλείας τοῦ Χριστοῦ.

Ἐλπίδα τῆς ζωῆς μας, ὁ Χριστός.

Φῶς στήν πορεία μας πρός τόν οὐρανό, τό ἀνέσπερο Φῶς τῆς Ἀναστάσεως.

Γιορτή μας, ἡ γιορτή τῶν πρωτοτόκων τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ.

Phoca PDF